

*Ben En Çok Babamın
Siyah Saçlarını Özledim*

Gökmen Güneş

Gökmen GÜNEŞ

BEN EN ÇOK BABAMIN SİYAH SAÇLARINI ÖZLEDİM

ISBN 978-625-7740-06-7

Kitap içeriğinin tüm sorumluluğu yazarlarına aittir.

© 2022, PEGEM AKADEMI

Bu kitabın basım, yayım ve satış hakları Pegem Akademi Yay. Eğt. Dan. Hizm. Tic. AŞ'ye aittir. Anılan kuruluşun izni alınmadan kitabın tümü ya da bölümleri, kapak tasarımı; mekanik, elektronik, fotokopi, manyetik kayıt ya da başka yöntemlerle çoğaltılamaz, basılamaz ve dağıtılamaz. Bu kitap, T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı bandrolü ile satılmaktadır. Okuyucularımızın bandrolü olmayan kitaplar hakkında yayineimize bilgi vermesini ve bandrolsüz yayınları satın almamasını diliyoruz.

Pegem Akademi Yayıncılık, 1998 yılından bugüne uluslararası düzeyde düzenli faaliyet yürüten **uluslararası akademik bir yayinevidir**. Yayımladığı kitaplar; Yükseköğretim Kurulunca tanınan yükseköğretim kurumlarının kataloglarında yer almaktadır. Dünyadaki en büyük çevrimiçi kamu erişim kataloğu olan **WorldCat** ve ayrıca Türkiye'de kurulan **Turcademy.com** tarafından yayınları taranmaktadır, indekslenmektedir. Aynı alanda farklı yazarlara ait 1000'in üzerinde yayını bulunmaktadır. Pegem Akademi Yayınları ile ilgili detaylı bilgilere <http://pegem.net> adresinden ulaşılabilir.

1. Baskı: Mayıs 2021, Ankara
2. Baskı: Nisan 2022, Ankara

Yayın-Proje: Nisanur Uzunlu
Dizgi-Grafik Tasarım: Tuğba Kaplan
Kapak Tasarımı: Pegem Akademi

Baskı: Vadi Grup Basım AŞ
Saray Mah. 126. Cad. No: 20/A
Kazan/ANKARA
Tel: (0312) 802 00 53-54

Yayıncı Sertifika No: 51818
Matbaa Sertifika No: 49180

İletişim

Macun Mah. 204. Cad. No: 141/A-33 Yenimahalle/ANKARA
Yayınevi: 0312 430 67 50
Dağıtım: 0312 434 54 24
Hazırlık Kursları: 0312 419 05 60
İnternet: www.pegem.net
E-ileti: pegem@pegem.net
WhatsApp Hattı: 0538 594 92 40

Gökmen GÜNEŞ

Aslen Nevşehirli olan yazar 23 Nisan 1983 tarihinde Kırşehir’de doğdu. Küçük yaşta geçirmiş olduğu rahatsızlıktan dolayı ortaokul ve liseyi açıköğretim lisesinde tamamladı. 2006 yılında Kırşehir Ahi Evran Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, İlköğretim Bölümü Sosyal Bilgiler Öğretmenliği lisans programını kazandı ve 2010 yılında bölüm birincisi olarak mezun oldu. 2016 yılında Kırşehir Ahi Evran Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü İlköğretim Anabilim Dalı Sosyal Bilgiler Eğitimi programında yüksek lisansını tamamladı. 2019 yılında Gazi Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Sosyal Bilgiler Eğitimi programında doktora eğitimine başladı ve halen bu üniversitede doktora eğitimini sürdürmektedir. Öğretmenlik mesleğine 2011 yılında Millî Eğitim Bakanlığı bünyesinde başlayan yazar, Kırşehir’de görevine devam etmektedir. Yazarın Sosyal Bilgiler alanında yayımlanmış makaleleri ve kitap bölümleri vardır.

Ben En Çok Babamın Siyah Saçlarını Özledim kitabı yazarın kaleme aldığı ilk romanıdır.

ORCID No: 0000-0001-8112-8062

ÖNSÖZ

Sanat hayatın aynası derler, doğrudur. Bir sanat eseri hayatı yansıttığı derecede benimsenir ve hayata dokunduğu ölçüde sahiplenilir. Hepimiz okuduğumuz eserde ya hayatımızdan bir iz ararız ya da bizim yaşadığımız duyguları yaşayan bir kahraman. O izi bulduğumuzda hemen takip ederiz, o kahramana rastladığımızda hemen onunla özdeşleşiriz. Bir eser ne kadar evrensel bir duyguya temas ediyorsa o derece geniş kitlelere ulaşır. En evrensel duygu sevgidir, aşktır. Şiirlerin, şarkıların, türkülerin, öykülerin, romanların yani sanat eserlerinin en temel yakıtıdır sevgi ve aşk.

Ancak hayatta en az sevgi kadar, aşk kadar evrensel başka duygular da vardır: Yalnızlık gibi, yardımseverlik gibi, vefa gibi. Bu eser daha çok bu duygulara temas ediyor ve siz Musab'ın dünyasında gölge bir kahraman olarak yerinizi aldığınızda kan kalbinizde öyle noktalara hücum ediyor ki daha önce kalbinizin o köşesini hiç duymadığınızı hissediyorsunuz.

Öyle doldum ve ağlamamak için kendimi o kadar zor tuttum ki, aklıma hep Necip Fazıl Kısakürek'in "Mazgalvari bir cami penceresinden süzülen bir ışık sütunu altında, ruhumdaki dipsiz okyanusun en uzak damlasına kadar gözlerime abandığımı duydum. Bu ağlamak mıdır?" cümlesi geldi. Öykü bana o kadar samimi, o kadar gerçekçi geldi ki kitabı bitirdiğimde Cemal Safi'nin şu dizelerini mırıldanırken kendimi buldum: "Ben hayal kurup da masal yazmadım, sözlerim bir aşkın hatırasdır." Bu eser o kadar usta bir şekilde düğümlenmiş ve beni o kadar etkilemişti ki yazılanların sadece kurgudan ibaret olduğuna inanmak istedim.

Bu eser değerlendirmem için elime geçtiğinde, Hocamın "Dikkat et çarpabilir." sözlerine ilk başta gülmüştüm. "Çok kitap okudum ben alışkınım." dedim. Daha ilk sayfalardan itibaren eserin beni içine çekmeye başladığını hissettim, romanın duygu yükünün yoğunluğu sebebiyle sonraki sayfalarda biraz duraksadım. Eserin beni ağlatabileceğini hissettiğim anda eseri belirli

aralıklarla okumaya karar verdim. Ancak eser beni o kadar sardı ki bu ustalıklı örölmüş düğümü çözmek ve Musab'ı yalnız bırakmamak için esere geri döndüm. Çok kitap okudum, çok kitap inceledim ancak beni bu kadar duygulandıran, bu kadar duygu kokan bir esere hiç denk gelmedim.

Yazar henüz ilk romanında boğazınıza ve kalbinize öyle bir düğüm atacak, size unutulmaya yüz tutmuş öyle duyguları hatırlatacak ki esere derinden bağlanacak ve müellifi ile duygudaş olacaksınız. Bu muhteşem eserin yazarını en kalbi duygularıyla tebrik ediyor ve edebiyat yolculuğunda kendisine başarılar diliyorum.

Şair Ercan ERGÜL

BEN EN ÇOK BABAMIN SİYAH SAÇLARINI ÖZLEDİM

Vücutum zangır zangır titriyor, kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Yıllardan beri girmemizin yasak olduğu odanın anahtarını annemin sakladığı yerden gizlice almıştım. O an gelmişti, kapıyı açtığımda içerde olacaktım. Kapıya anahtar takarken yakalanma korkusu ile ellerim titremeye başladı. Biraz bekleyip heyecanımı dizginledikten sonra kapıyı açtım. İçeri girdiğimde tüylerim diken diken oldu, yüreğime acı veren bir sızı hissettim. Heyecandan değildi bu sızı, ortamın atmosferiydi bunu yapan. Hiç oturulmamış gibi düzenli, hep oturulmuş gibi tertemiz bir oda idi. Etrafa bakınırken burada neler yaşandığını anlamaya, hissetmeye çalıştım.

Gözlerim yatağın ucundaki sandığa ilişti. Elimde olmadan sandığa doğru ağır ağır yaklaştım ve sandığın kapağını aynı ağırlıkla açtım. Bu kısa sürede yaşadığım karmaşık duyguları sözcüklerle anlatmam imkânsızdı.

Sandıkta tertemiz ve özenle katlanmış giysiler ve çamaşırlar vardı. Başka bir şey bulur muyum umudu ile aynı özenle giysilerin aralarını yoklamaya başladım. Sandığın diplerine doğru elim sert bir cisme değince heyecanım daha da artmaya başladı. Bu sert cisim dışı ciltli bir defterdi. Sayfalarını karıştırmaya başladığımda bunun bir günlük olduğunu anladım, kalbim duracak gibiydi. Okumaya niyetlendiğimde kapının açıldığını fark ettim, ani bir refleksle günlüğü arkama saklayarak korku dolu gözlerimi kapıya çevirdim.

Ablamdı gelen.

— Ercan ne yapıyorsun? Ne işin var burada?

— Donup kalmıştım, ablama ne söyleyeceğimi bilemedim. Yıllardan beri bu odaya girmemiz yasaktı. Sabahları annem erkenden elinde temizlik malzemeleri ile odaya girer, işi bitince yaşlı gözlerle odadan çıkardı. Bir gece de tuvalete gitmek için kalktığımda kapı aralığından babamı görmüştüm. Elinde bulunan yastığı koklar gibi yüzüne dayamış sessiz hıçkırıklarla ağlıyordu.

İyi de ne cevap verecektim ablama. Birden ablamın sesiyle irkildim.

— Ercan! Ercan diyorum. Duymuyor musun beni? Ne işin var burada? Odaya girmemiz yasak unuttun mu?

Cevap vermeliydim artık, her şeyi anlatmak en doğrusu olacaktı.

— Abla burası, ağabeyimin odası, onun eşyalarına bakmam, dokunmam, onu tanımaya çalışmam suç mu?

Ablam ağlamaklı bir sesle;

— Suç değil tabii ki ablam haklısın. Ama anneleri de anlamak lazım, yaşadıkları çok ağırdı, hassas olmaları çok normal. Hem eşyalara bakarak nasıl tanıyacaksın ki?

— Öyle deme abla ne bulduğumu bir bilsen!

— Ne buldun ki?

— Ama söz ver annelere söylemeyeceksin.

— Tamam söz. Hadi çatlatma insanı, ne buldun söyle.

— Ağabeyimin günlüğünü buldum.

— Günlük mü? Musab günlük mü tutmuş?

— Evet.

— İyi de babamlar duyarsa çok kızarlar.

— Söylemezsek nereden duyacaklar ki? Bak diyorum ki ben günlüğü saklayayım. Babamlar uyuyunca gizlice okur sonra tekrar yerine koyarız.

– Bilmem ki nasıl olur?

– Olur, ablacığım vallaha çok güzel olur. Hem sende merak etmiyor musun günlükte neler yazdığını?

– Ediyorum, ediyorum da...

– Abla ne olursun!

– Tamam tamam. O zaman iyi bir yere sakla günlüğü. Hadi çıkalım artık odadan. Annemler birazdan gelir.

Köyde akraba ve mezarlık ziyaretlerini bitirdikten sonra eve geldik, benim için gün, bir türlü bitmek bilmiyordu, ağabeyimin yazmış olduğu günlüğü okumak o anlara şahit olmak için can atıyordum. Annem, ağabeyimin odasını yıllar önce kapatmış, içeri girmemizi ve eşyalara dokunmamızı yasaklamıştı. Sürekli kapalı duran ağabeyimin odasını küçüklükten beri hep merak etmiş ama bir türlü içeriye girememiştim. Ama bugün annemden habersiz anahtarını alıp kısa süreliğine de olsa o odaya girmek nasip oldu ve odada bulmak istediğim en önemli şeye ulaştım. Ağabeyimin yazmış olduğu günlük artık bende idi. Gece o günlüğü okuyacak ve yıllardır bizlerden saklanan gerçekleri öğrenebilecektim. Saat gece yarısına yaklaştığında ablam bana seslendi:

– Ercan! Çocukların hepsi uyudu, babamlarda odalarına geçti. Hadi günlüğü sakladığın yerden getir de okuyalım.

– Zeynep ablam nerede? O gelmeyecek mi?

– Ona günlüğü bulduğunu söylemedim ama işimiz var acele gel dedim, çocuğunu uyutup birazdan gelecek.

– Aman abla! Çok dikkatli olalım. Annem ile babam bizi evlatlıktan reddeder. Bir daha bu kapıya adım atamayız.

– Zeynep'e de söyleyelim bu konuyu kimseye açmasın, babam ve annem sonradan duyarsa bizi affetmezler.

– Sonunda Zeynep de geldi. Kardeşim hadi, seni bekliyoruz. Ercan Musab'ın yazmış olduğu günlüğü bulmuş. Şimdi okumaya başlayacak.

– Günlük mü bulmuş? Musab günlük mü yazmış? Abla, neden daha önce söylemedin? Ben de ağır ağır işleri bitirmeye çalışıyorum.

– Senin çenen durmaz, birden ağzından kaçırırsın diye korktum, ondan söylemedim.

– Zeynep abla! Kimseye söyleme olur mu? Aramızda kalacak bu okunanlar.

– Tamam kardeşim, merak etme. Hem ben deli miyim neden birine söyleyeyim?

– Hadi Ercan, oku ablacığım.

– Tamam abla, okumaya başlıyorum. Annemin ve babamın odasında olduğundan eminsiniz değil mi? Sonradan başımıza iş almayalım.

– Gözlerimle gördüm, odalarına geçtiler. Hadi başla artık ablacığım.

– Ses çıkarmadan, soru sormadan dinleyn ki günlüğü hemen bitirelim.

Ben En Çok Babamın Siyah Saçlarını Özledim

Ben en çok babamın siyah saçlarını özledim, bir de gece lambamızın altında uyumayı. O günler ömrümün en güzel günleri idi. Ben en çok babamın siyah saçlarını özledim.

Okuldan eve gelirken artık daha çok zorlanıyorum. Sağ diz kapağımdan başlayıp kalça kemiğime doğru devam eden inanılmaz bir ağrı var. Artık adım atmak benim için çok zor. İlk günler çok acı hissetmiyordum ama artık acı dayanılmaz bir hâl aldı. O dönemde köyde kulaktan dolma bilgilerle geleneksel tedaviler uyguladılar bana. Yaka yapıştırırmalar, üzerlik tütsülemeler, kurşun dökmeler... “Yel girmiştir, rüzgârda kalmıştır.” gibi sözler... Hiçbiri çare olmamıştı ağrılarım ve gün geçtikçe ağrılarım artıyordu. Artık yürümek bana büyük bir acı vermeye başlamıştı.

Okuldan eve gelirken çantamı Zeynep ablam taşırdı. Adım attıkça diz kapağım kopacak gibi oluyor ve ağrılarım çok şiddetleniyordu. Eve geldiğimde annem ve babam beni öyle görünce çok üzülüyorlardı. Durumun ciddi olabileceğini, Ankara'ya gitmek gerektiğini konuşuyorlardı kendi aralarında. İlk kez büyük bir şehre gidecektim. Büyük binalar, tren istasyonları, lunaparklar, alışveriş merkezleri... Sonuçta büyük şehir, her şey vardı orada. İçeri hızlıca girerek babamdan beni Ankara'da lunaparka götürmesini istedim. Yedi yaşındaki bir çocuğun en büyük derdi, tasası ne olabilirdi ki? Lunaparktı tabii ki. Benim de tüm derdim o günlerde buydu. Ama beni bekleyen dertlerden habersizdim, lunapark diyordum sürekli babama.

Hazırlıklar başlamıştı. Ankara'ya -o büyük şehre- gidecektik artık babamla. İlk önce köy minibüsü ile Kırşehir'e geçtik. Daha sonra da bir taksi ile terminale gelerek Ankara'ya gitmek için bilet aldık. Otobüs kalkınca babama merak ettiğim yerleri soruyordum. O da bana büyük bir zevkle gösterdiğim yerleri tek tek anlatıyordu. Kırıkkale Silah Fabrikası, Siteler ve aklıma gelmeyen onlarca yerin hepsini anlatmıştı. Sonunda Ankara'ya giriş yaptık. Büyük bir otobüs terminaliydi -Kırşehir'dekinin belki de yüz katı büyüklüğünde- geldiğimiz otobüsün durduğu peronun önünde babamın amcasının oğlu bizi bekliyordu. Bizi bekleyen kişi uzun boylu, kirli sakallı, geniş omuzlu, güler yüzlü biriydi. Babama sarılarak "Hoş geldin ağabey." dedi. Babam da onu kucaklayarak "Hoş bulduk Bahadır." dedi.

— Ercan, Musab'ın Bahadır diye kastettiği şu anda Ankara'da bulunan Bahadır ağabey mi?

— Evet Zeynep abla, o ama günlüğü hızlı bir şekilde bitirmek için hani soru sormayacaktık.

— Unuttum ablam, neyse devam et sen.

Bahadır ağabeyin arabası ile terminalden çıktık, Ankara inanılmaz bir şehirdi. Büyük büyük binaların, kalabalık caddelerin ve arabaların bulunduğu çok karışık bir yerdi. Bahadır ağabey

köye uzun zamandır gelmediğini, en son geldiğinde benim iki yaşında olduğumu şimdi ise kocaman adam olduğumu söyledi. Babam ile eski günlerden uzun uzun bahsettiler. Dikkatimi çeken şey ise babam koyunları otlatmaya götürdüğünde Bahadır ağabey annemin hazırlamış olduğu yiyecekleri babama götürüyormuş. Araba ile giriş kapısının üstünde kocaman bir tabelada Ankara Hastanesi yazan büyük bir hastaneye geldik. Arabayı hastanenin otoparkına bıraktıktan sonra muayene olacağım bölümün olduğu kata doğru çıktık. Hastane çok kalabalıktı, babamın elini koparacak gibi sımsıkı tutuyordum. Babam elimi bıraksa kalabalıktan biri, beni bir anda alıp götürecektir gibi hissediyordum. Hem nasıl insanlar var burada anlamış değildim. Herkeste bir koşturmaca herkes çok aceleci, birbirinin üzerine çıkacak gibi yürüyor, işin ilginç yanı ise büyüklerin önünden geçiyorlar, bizim köyde büyüklerin önünden geçilmesi ayıplanır, burada ise hiç kimsenin umurunda değil herkes bir yerlere yetişmenin derdinde.

Hep beraber muayene olacağım doktorun odasının bulunduğu kata geçtik. Odanın giriş yerinin ön kısmında bekleme salonu vardı. Biz de bekleme salonunun olduğu kısımda sıranın bize gelmesini bekliyorduk. Bahadır ağabey babama dönerek, “Ağabey araştırdım, bu adam Ankara’nın en iyi ortopedi doktoruymuş. Eğer yapılacak bir şey olursa elinden geleni yapar, için rahat olsun.” dedi.

Uzun bir bekleyişten sonra doktorun odasına girdik. Odanın içerisinde deriden koltuklar, ortada büyük ve süslü bir sehpa, yan taraflarda ise Türk bayrakları yer alıyordu. Masasının üzerinde “Başhekim Zeki Gökşen” yazıyordu. Bu odanın oldukça süslü, geniş ve güzel olması doktorun başhekim olmasından dolayı olabilirdi. Babam söze başlayarak doktora durumumu anlattı. İlk zamanlar sadece sağ diz kapağımın ağrı oluştuğunu ve ağrının zamanla kalça kemiğime doğru yayıldığını ve son on gündür de yürümekte çok zorlandığımı, hatta okuldan gelirken çantamı dahi taşıyamadığımı söyledi. Doktor babamı dikkatli bir şekilde

dinledikten sonra kâğıda bir şeyler yazarak röntgen çekilmesi gerektiğini ve daha sonra durumun anlaşılabilceğini söyledi.

Babam ve Bahadır ağabey ile birlikte uzun, dar bir koridordan ilerleyerek röntgen odası denen yere geçtik. Karanlık röntgen odasının içine girdiğimizde görevli, babamın elindeki kâğıdı aldı. Daha sonra bana pantolonumu çıkarmamı ve masanın üzerine uzanmamı söyledi. Babam pantolonumu çıkarıp beni soğuk masanın üzerine bıraktı. Daha sonra görevli babama ve Bahadır ağabeye dışarıda beklemeleri gerektiğini söyledi. Ben çok korkmuştum, babama çıkmamasını söylememe rağmen babam beni dışarıda bekleyeceğini, merak etmemem gerektiğini söyleyerek odadan çıktı. Görevli karnımdan ayaklarıma kadar olan kısmı beyaz çarşafa benzeyen bir örtü ile kapattıktan sonra kare şeklindeki bir aletin ışıklarını açarak diz kapağımın hizasına getirdi. Kafamı sağ tarafa yatırıp ayaklarıma baktığımda aletin ışıklarının diz kapağıma doğru yansıdığını görebiliyordum. Daha sonra görevli masanın yan kısmını açtı ve röntgen tablasını takıp odadan ayrıldı. Küçük bir camdan bana seslenerek hareket etmemem gerektiğini ve üçe kadar sayacağını söyleyerek saymaya başladı. Üç deyince hiç kıpırdamadım, diz kapağımın üzerine yansıyan ışığın yanıp söndüğünü gördüm. Görevli aynı işlemleri kalça kemiğimin röntgenini çekerken de yaptı. Diz kapağımın ve kalça kemiğimin röntgenleri çekildikten sonra babam içeri girerek pantolonumu giydirdi ve beni dışarı çıkardı. Biraz bekleyip röntgeni aldık ve doktorun odasının olduğu kata doğru ilerlemeye başladık. Yürümeye devam ederken sağ diz kapağımda dayanılmaz bir acı hissettim. Babama durması gerektiğini, sağ ayağımın çok ağrıdığını artık yürüyemeyeceğimi söyledim. Babam beni kucağına almak istedi ama Bahadır ağabey babama, “Ağabey müsaade et ben taşıyayım, sen zaten yoldan geldin yorulmuşsundur.” diyerek beni kucağına alıp taşımaya başladı ve bekleme salonunun olduğu bölüme geçtik. Salondaki kalabalık azalmıştı. Belli ki insanlar muayene olup gitmişlerdi. Biraz bekledikten sonra sıra bize geldi. Doktorun odasına tekrar girince, doktor amca babamdan film-

leri istedi, biraz inceleyip ayağa kalktı, beyaz kare şeklinde bir yere astı ve üst tarafta yer alan düğmeye basınca lambalar yandı. Röntgen filmleri bu beyaz yere takılınca kemiklerim net bir şekilde görülebiliyordu. Doktor amca filmleri inceledikten sonra koltuğuna geçti, arkasına yaslanarak babama benim yaşımı sordu, babam da yedi yaşında diye cevap verdi. Kafasını kaldırarak gözlerime uzun uzun baktı, sevecen bir ses tonuyla;

— Oğlum senin adın ne?

— Musab doktor amca.

— Musab kaç yaşındasın?

— Yedi yaşındayım doktor amca.

— Musab senden bir isteğim var, yapar mısın?

— Tabi ki doktor amca ama çabuk söyleyin çünkü babamla işimiz var.

— Ne işin var babanla söyle bakayım?

— Buradan çıkar çıkmaz babam beni lunaparka götürecektir.

— Tamam, o zaman sen bizi biraz dışarıda bekle ben babanla konuşayım, sonra seni lunaparka götürsün. Olur mu?

Babam ile göz göze geldik, hiç konuşmadan bana kafası ile işaret ederek çık der gibi yaptı. Konuşmuyordu, bir şey hissetmişti sanki. Bahadır ağabey beni kucağına alarak dışarı çıkardı, bekleme salonunun olduğu yere geçmiş babamın çıkmasını bekliyorduk. Bir süre bekledikten sonra babam elinde röntgen filmleri ile dışarı çıktı. Bitkin bir hâli vardı, göz göze geldik ama gözlerini benden kaçırdı. Sanki bir suç işlemiş gibi kafasını kaldırmadan bize doğru ağır ağır yürümeye başladı. Bana hiç bakmadan “Musab’ı kucağına al Bahadır, hadi gidelim.” dedi. Hadi gidelim -o kadar yavaş söylemişti ki, yanımda olmasına rağmen onu zor duydum- hadi gidelim. Bahadır ağabey babama birkaç kez “Sonuç ne ağabey, doktor ne dedi?” demesine rağmen babam hiçbir şekilde cevap vermemişti. Bahadır ağabey de durumu

anlamış olacak ki soruyu tekrarlamadı. Tekrar sessiz bir şekilde “Hadi gidelim.” dedi.

“Hadi gidelim” ifadesi ömrüm boyunca unutamayacağım bir söz olarak hafızamda kalacaktı, yıllar geçse de bu ifadeyi asla unutmuyacaktım. Oysa “hadi gidelim” ifadesinde beraber gitme vardı ama ben bundan sonra gideceğim yerlere hep onsuz gidecektim. Babam çok üzgün ve sert duruyordu, birilerine kızmış gibi yumruğunu sıkıyor ve derin derin iç çekiyordu. Babama bir şey sormaya çekiniyordum, onun bu hâli beni çok korkutmuştu. Biraz daha bekledikten sonra cesaretimi toplayarak yavaş bir ses tonu ile:

— Baba doktor amca ne dedi, neden ağrıyormuş diz kapağım?

Babam kafasını kaldırmadan:

— Bir şey demedi. Zamanla geçer, dedi.

— Peki, ağrılarımın geçmesi ne kadar sürecekmiş? Ne zaman eskisi gibi koşup top oynayacakmışım?

— Bilmiyorum Musab, net bir şey demedi. Sadece zamanla geçer, dedi.

— Peki, neden sinirli ve üzgünsün?

— Üzgün değilim, bir şey yok dedim ya oğlum.

— Peki, neden sessiz konuşuyorsun baba? Seni zor duyuyorum.

— Yolculuk çok yordu beni, ondan sessiz konuşuyorum.

— Baba! Ne oldu üzdüm mü seni yoksa? Tamam, lunaparka gitmeyelim eğer buna kızdıysan.

Bahadır ağabey, kucağında beni taşıırken birden yüzümü kendisine doğru çevirerek elini dudağına doğru götürdü ve bana sus işareti yaptı. Babama soru sormamı istemiyordu ama ben sonucun ne olduğunu, babamın neden üzgün ve sinirli olduğunu merak ediyordum. Bahadır ağabey beni bir bankın üzerine bırak-